

[Justitsministeren.]

Selv om jeg således ikke ville finde det forsvarligt at følge dette i realiteten meget vidtgående forslag, er jeg ganske enig i, at dette område er så ømtåligt, at man til stadighed må være opmærksom på det med henblik på at sikre, at denne virksomhed begrænses til, hvad der er absolut nødvendigt under hensyn til landets sikkerhed og vore forpligtelser som medlem af NATO. Jeg finder, at en sådan begrænsning og stadig vågen kontrol med efterretningstjenestens registreringsvirksomhed allerede er opnået ved nedsættelsen af det kontroludvalg, vi nåede frem til i 1964, og jeg er villig til i rimeligt omfang over for det udvalg, som jeg går ud fra bliver nedsat, nærmere at redegøre for resultaterne af kontroludvalgets arbejde.

Det andet punkt i forslaget har nær sammenhæng med det første, idet den kontrol med rejser til udlandet, der er tale om, foretages til brug for efterretningstjenesten. Jeg har tidligere redegjort for denne kontrol og dens baggrund ved besvarelse af spørgsmål fra hr. Svend Haugaard — jeg henviser til Folketingstidende 1964-65, sp. 1916 ff., og Folketingstidende 1966-67, sp. 4275 ff. Jeg skal ved denne lejlighed blot gentage, at kontrollen er begrundet i, at erfaringen har vist, at den er af betydning for opretholdelsen af landets sikkerhed, som det er efterretningstjenestens pligt at varetage. Kontrollen er ikke ensbetydende med nogen form for systematisk kontrol med danske statsborgeres rejser til østbloklandene, end-sige til udlandet i øvrigt, og den medfører ingenlunde automatisk, at oplysninger registreres og opbevares i efterretningstjenesten, tværtimod destrueres i langt de fleste tilfælde oplysningerne, fordi de skønnes at være uden sikkerhedsmæssig interesse. Også dette spørgsmål er jeg villig til nærmere at redegøre for over for et udvalg.

Jeg skal herefter gå over til forslaget punkt 3. Bestemmelserne om, hvilke oplysninger om tidligere straffe politiet må give, findes i justitsministeriets cirkulære om strafferegister og kriminalstatistik m. v. af 5. december 1962. Dette cirkulære blev udarbejdet, efter at spørgsmålet om straffeattesternes havde været behandlet i et udvalg, der havde til opgave at overveje, i hvilket omfang personer, der har været

i konflikt med straffelovgivningen, bør kunne opnå ansættelse i stillinger under stat og kommune. Cirkulæret indeholder regler om, hvilke afgørelser der i det hele taget skal optages i strafferegistret. Det kan nævnes, at f. eks. bødedomme for overtrædelse af særlovgivningen og mindre militærstraffe ikke optages. En del myndigheder, der er nærmere opregnet i cirkulæret, kan rekvirere straffeattester, hvorpå samtlige de afgørelser, der er registreret, angives. Andre myndigheder, der er nævnt i cirkulæret, kan få straffeattester, der skal indeholde oplysninger om bestemte typer lovovertrædelser, som man har ment det var nødvendigt at have kendskab til, når man i den pågældende styrelse skal bedømme ansøgere til bestemte stillinger. Det gælder her yderligere, at oplysningerne om den belastende fortid ikke gives, når der er gået en vis tid fra afgørelsens dato.

Blandt de myndigheder, der er omfattet af denne ordning, kan f. eks. nævnes generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet, der kan indhente straffeattester for personer, der søger ansættelse i stillinger vedrørende postbesørgelsen. Men når der er gået en vis årrække, vil det straffbare forhold altså ikke længere fremgå af attesten. Hvor lang tid der skal gå, afhænger af, hvor alvorlig overtrædelsen har været. Den længste frist er 10 år.

Drejer det sig om andre myndigheder eller om straffeattest til andre formål end dem, der specielt er nævnt i cirkulæret, kan straffeattest ikke rekvireres. Ønsker vedkommende myndighed oplysning om en bestemt persons fortid, vil de på samme måde som private være henvist til at bede den pågældende om selv at fremskaffe det, der kaldes en privat straffeattest. Sådanne straffeattester indeholder aldrig oplysninger om afgørelser, der er truffet før den pågældendes 18. år; for afgørelser truffet senere er der givet nærmere regler om, hvor lang tid der skal gå, inden der kan gives blank straffeattest. For hæftestrafte er det f. eks. 3 år, medens det for fængselsstraffe på under 1 år og ungdomsfængsel er 5 år.

Om samtlige disse regler i strafferegistercirkulæret gælder det, at de er fastsat ud fra en afvejning af på den ene side hensynet til lovovertræderens resocialisering og på den anden side samfundets interesse i